

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van een studie die is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond ter ondersteuning van de presentatie. Daarom kan het zo zijn dat de tekst niet altijd even vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Ook kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zijn in literair werk. We adviseren u om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op dit schriftelijk onderwijs.”

De 7 Noachitische Wetten

In Messiaanse, Hebrew Roots en Joodse kringen, kom je het misschien weleens tegen; de zogenaamde 7 Noachitische Wetten. Er zijn meerdere studies en meningen over dit onderwerp. Vaak wordt ons gevraagd hoe wij er tegenaan kijken. Ons wordt gevraagd of de Noachitische Wetten relevant zijn voor hedendaagse gelovigen. Maar voordat we die vraag beantwoorden, geven we een kort overzicht van de Noachitische Wetten.

Volgens de gangbare Joodse traditie zijn veel instructies uit de Torah, zoals de Sjabbat, Bijbelse feesten en bepaalde voedselwetten alleen gegeven aan het Joodse volk. Maar er zijn zeven universele wetten die God heeft gegeven aan de hele mensheid. Deze universele geboden, volgens de Joodse traditie, zijn ook wel bekend als “De Noachitische Geboden” of de zeven Noachitische Wetten. Deze wetten worden genoemd in de Talmoed:

“Onze Rabbijnen leerden: de zonen van Noach ontvingen zeven voorschriften: sociale wetten; je onthouden van laster, afgoderij, overspel, bloedvergieten, diefstal en vlees dat van een levend dier wordt gesneden.”

- *b. Sanhedrin 56a*

In de gangbare Joodse traditie, worden de niet-Joden die deze zeven wetten in acht nemen, gezien als ‘Noachieten’. Het *Dictionary of Judaism in the Biblical Period* definieert ‘Noachieten’ als volgt:

“Niet-Joden die de zeven wetten in acht nemen die van toepassing zijn voor de nakomelingen van Noach (namelijk alle volken). Volgens de rabbijnse autoriteit gaat het om de volgende verboden: afgoderij, overspel en incest, bloedvergieten, laster, diefstal, sociale ongerechtigheid en het eten van vlees dat van een levend dier gesneden.

- “*Noahides,*” in *Dictionary of Judaism in the Biblical Period*, p. 456

In de Middeleeuwen leerde een invloedrijke Joodse geleerde, Rambam, dat Noachieten het eeuwige leven beërven op grond van hun geloof in de God van Israël en het feit dat ze deze zeven wetten onderhielden:

Iedereen die zich erop toelegt om de Zeven Geboden zorgvuldig in acht te nemen is een Rechtvaardige onder de Volken van de Wereld en heeft een deel in de Komende Wereld. Dat geldt voor zolang hij ze accepteert en naleeft omdat (hij oprecht gelooft) dat de Heilige, Gezegend is Hij, ze in de Torah heeft geboden, en dat Mozes onze Leraar ons heeft verteld dat de Zonen van Noach al het gebod hadden ontvangen, om ze te onderhouden.

-Misjneh Torah, Kings and Wars 8:11

Samenvattend: het hedendaagse rabbinale Jodendom leert dat Noachieten – dat zijn niet-Joden die de zeven traditionele Noachitische Wetten onderhouden—een plaats hebben in de toekomstige wereld.

Het spreekt voor zich dat een dergelijke doctrine niet verenigbaar is met het onderwijs uit de Bijbel inzake redding.

Of iemand nu Jood is of Heiden, de Bijbel leert dat we het eeuwige leven beërven door genade door geloof in de Messias van Israël, Jesjoea, niet door ons te houden aan welke geboden dan ook:

Efeziërs 2:8

“Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God;”

We zijn het ermee eens dat oprecht geloof, waardoor iemand is gered, ertoe leidt dat hij Gods geboden trouw gehoorzaamt. Het rabbinale Jodendom legt de nadruk op het onderhouden van bepaalde geboden, alsof dat de sleutel is tot het verdienen van een plaats in de komende wereld. Dat is absoluut problematisch.

Dat zal je niet verrassen omdat het doorsnee Jodendom Jesjoea de Messias afwijst en de Bijbel leert dat Jesjoea de enige weg is naar de Vader. Dus het is duidelijk dat wij een andere visie op redding hebben dan het gangbare Jodendom.

Maar zijn er andere aspecten van de Noachitische Wetten die wellicht zijn gebaseerd op de Bijbel – niet ten aanzien van redding, maar misschien in de manier waarop het geloof wordt beleefd?

Bijvoorbeeld, zit er wat in het idee dat alleen de zeven Noachitische Wetten gelden voor Heidenen, terwijl de instructies uit de Torah over de Sjabbat, feesten en voedselwetten, alleen gelden voor Joden?

Het zal je verrassen te ontdekken dat dit idee behoorlijk populair is onder bepaalde segmenten van het Messiaanse Jodendom. Dat komt doordat ze grotendeels zijn beïnvloed door de gangbare Joodse traditie.

Maar onze eerste zorg als gelovigen moet niet zijn wat de Joodse of Christelijke traditie leert, maar wat er in de Bijbel staat.

Dus is er *in de Bijbel* een aanwijzing dat Heidenen zich alleen maar hoeven te houden aan de traditionele zeven Noachitische Wetten? Nee. De Bijbel leert juist het tegenovergestelde. Het is altijd Gods verlangen geweest dat de volken bij Hem komen om een volledige relatie met Hem te hebben door Zijn geboden. We komen dat door heel de Torah heen tegen.

Exodus 20:8-10

“Gedenk de sabbatdag, dat u die heiligt. Zes dagen zult u arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is de sabbat van de HEERE, uw God. Dan zult u geen enkel werk doen, u, noch uw

zoon, noch uw dochter, noch uw dienaar, noch uw dienares, noch uw vee, noch de **vreemdeling** die binnen uw poorten is.”

Precies in het midden van de Tien Geboden zien we duidelijk dat de Sjabbat niet alleen aan Israël is gegeven. De vreemdeling, die niet is geboren als Israëliet, krijgt ook het gebod om de Sjabbat te onderhouden.

Datzelfde zien we bij de andere Bijbelse feesten.

Pascha:

Numeri 9:14

“En wanneer er een **vreemdeling** bij u verblijft, moet ook hij het Pascha voor de HEERE houden. Volgens de verordening van het Pascha en de bepaling ervan, zo moet hij het houden. **Voor u geldt één verordening, zowel voor de vreemdeling als voor de ingezetene van het land.**”

Ongezuurde broden:

Exodus 12:19

“Zeven dagen lang mag in uw huizen geen zuurdeeg gevonden worden, want ieder die iets gezuurds zal eten, die persoon moet uit de gemeenschap van Israël uitgeroeid worden, **of hij nu een vreemdeling is of een ingezetene van het land.**”

Jom Kippoer:

Leviticus 16:29

“Dit is voor u tot een eeuwige verordening: u moet in de zevende maand, op de tiende dag van de maand, uzelf verootmoedigen en geen enkel werk doen, **de ingezetene niet, en de vreemdeling die in uw midden verblijft, evenmin.**”

Soekot:

Deuteronomium 16:14

“Verblijfd u op uw feest, u, uw zoon en uw dochter, uw slaaf en uw slavin, en de Leviet, de **vreemdeling**, de wees en de weduwe die binnen uw poorten zijn.”

We komen het zelfs tegen bij de offers en geschenken die worden gebracht in de Tabernakel of Tempel:

Numeri 15:15-16

“Voor u, gemeente, en voor **de vreemdeling die bij u verblijft**, geldt één verordening, een eeuwige verordening, al uw generaties door: net zoals u, zo moet ook **de vreemdeling** voor het aangezicht van de HEERE zijn. Eén wet en één bepaling geldt voor u en voor **de vreemdeling die bij u verblijft.**”

We kunnen zo nog wel even doorgaan. Het is duidelijk in heel de Torah dat Gods geboden niet alleen zijn gegeven aan de geboren Israëliet, maar zijn bedoeld voor iedereen die de God van Israël wil volgen.

Maar sommigen maken bezwaar tegen het ‘platte’ lezen van deze verzen. Ze zeggen dat de

“vreemdeling” of de “bijwoner” in deze teksten een verwijzing is naar een proseliet—dat is een Heiden die zich officieel heeft bekeerd tot het Jodendom.

“Vreemdeling,” “bijwoner,” “buitenlander,” etc., zijn vertalingen van het Hebreeuwse woord *ger*. De Septuaginta vertaalt het Hebreeuwse woord *ger* met het Griekse *proselutos* [**pra-suh-loe-toos**], en dat kreeg de betekenis “proseliet”. Daarom wordt beweerd dat *ger* in deze gedeeltes verwijst naar een Heiden die zich officieel heeft bekeerd tot het Jodendom. En er wordt ook beweerd dat deze uitleg apostolische autoriteit heeft, omdat de Septuaginta de apostolische uitleg voor het woord ‘ger’ heeft beïnvloed. De apostelen haalden namelijk vaak de Septuaginta aan.

First Fruits of Zion vertegenwoordigt deze positie. Over een van de teksten die wij eerder hebben gelezen, schrijven zij het volgende:

De Griekse Septuaginta geeft ons inzicht in hoe de apostolische gemeenschap de tekst heeft gelezen en uitgelegd. Onder invloed van de LXX (de Septuaginta) lazen zij Numeri 15:15-16 als volgt: “Voor de gemeente geldt een verordening voor Joden en voor proselieten, een eeuwige verordening voor al uw generaties; zoals een Joods is, zo zal de proseliet zijn voor de HEER. Er is voor u een Torah en een verordening voor Joden en voor proselieten die onder u wonen” (Numeri 15:15-16, geparafraseerd) [...] Daarom maakt de lezing van Numeri 15 ten tijde van de Apostelen niet duidelijk hoe de relatie is van een Heidense gelovige ten opzichte van de Torah. **Het gold voor een Heiden die wettelijk Joods was geworden doordat hij zich had bekeerd.** -Boaz Michael en D. Thomas Lancaster, “One Law and the Messianic Gentile” (*Messiah Journal* 101) p. 53

Het komt erop neer dat sommige mensen geloven dat je deze geboden uit de Torah alleen maar hoeft te houden als je Joods bent geboren of Joods bent geworden door een rituele bekering onder toezicht van de rabbijnen. Maar er zijn meerdere problemen met deze visie.

Ten eerste. Hoewel de Septuaginta absoluut populair was onder de Joden van de eerste eeuw, waaronder de apostelen, is er geen reden om aan te nemen dat de apostelen de Septuaginta automatisch verkozen boven de Hebreeuwse tekst om een bepaalde tekst uit te leggen.

Ten tweede. Er is geen reden om aan te nemen dat de apostelen het altijd eens waren met de Septuaginta. Datzelfde geldt voor de verscheidene Nederlandse vertalingen die er momenteel zijn. We gebruiken vaak een specifieke Nederlandse vertaling, zoals HSV, NBG of NBV, maar dat wil niet zeggen dat we het altijd eens zijn met de manier waarop een bepaalde tekst is vertaald.

Ten derde. Er is geen reden om aan te nemen dat het Griekse woord *proselutos* noodzakelijk moet worden geïnterpreteerd als een Heiden die officieel tot het Jodendom is bekeerd. Er zijn meerdere voorbeelden in de Septuaginta waar dit woord wordt gebruikt voor etnisch Israël:

Exodus 23:9 LXX

“U mag een bijwoner [*proselutos*] niet onderdrukken. U kent het hart van een bijwoner [*proselutos*], want jullie waren bijwoners [*proselutoi*] in het land Egypte.”

Leviticus 19:34 LXX

“De vreemdeling [*proselutos*] die onder u woont zal voor u zijn als iemand die onder u is geboren en u moet hem liefhebben als uzelf; want jullie waren vreemdelingen [*proselutoi*] in het land Egypte: Ik ben de HEER (JHWH) uw God.”

Leviticus 25:23 LXX

“Het land mag niet voor altijd worden verkocht, want het land is van mij. Want u bent vreemdelingen [*proselutoi*] en bijwoners met mij.”

Omdat het Griekse woord *proselutos* in deze verzen wordt gebruikt voor etnisch Israël, is het duidelijk dat het niet altijd verwijst naar “proselieten”—namelijk Heidense bekeerlingen tot het Jodendom. Daarom kunnen we er niet van uitgaan, dat als de apostelen *proselutos* lazen in de Septuaginta, ze veronderstelden dat het ging om een Heidense bekeerling tot het Jodendom.

Maar wacht! Er is nog meer!

Jesaja 56:6-7

“En de vreemdelingen die zich bij de HEERE voegen om Hem te dienen en om de Naam van de HEERE lief te hebben, om Hem tot dienaren te zijn; **allen die de sabbat in acht nemen, zodat zij hem niet ontheiligen**, en die aan Mijn verbond vasthouden: hen zal Ik ook brengen naar Mijn heilige berg, en Ik zal hen verblijden in Mijn huis van gebed. Hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op Mijn altaar. Want Mijn huis zal **een huis van gebed** genoemd worden **voor alle volken**.”

Het is interessant dat in dit gedeelte het Hebreeuwse woord voor “vreemdelingen” *b'nee haneichar* wordt gebruikt. In de Septuaginta wordt dit vertaald als *allogenes*. Dat betekent letterlijk “een ander ras.” Deze tekst wijst erop dat het Gods verlangen is dat deze vreemdelingen de Sjabbat houden en offers naar de Tempel brengen. Dat zijn geboden die volgens de latere rabbijnen alleen zijn bedoeld voor etnische Joden en proselieten. En toch gebruikten de vertalers van de Septuaginta hier niet het Griekse woord *proselutos*.

Dus ook al zouden we instemmen met de onjuiste veronderstelling dat *proselutos* per definitie verwijst naar “een Heidense bekeerling tot het Jodendom”, het is nog steeds niet logisch om daaruit te concluderen dat alleen etnische Joden en proselieten bepaalde geboden moeten houden. Want in de Griekse Septuaginta staat in Jesaja 56 dat deze geboden werden gehouden door niet-proselieten.

We zien dus dat Gods hart niet alleen klopt voor Joden maar ook voor Heidenen die tot Hem naderen en de Sjabbat houden. In Jesaja 56 staat zelfs dat het Gods verlangen is dat de Tempel in Jeruzalem voor ‘alle volken’ een huis van gebed zal zijn. De veronderstelling dat de Sjabbat alleen van het Joodse volk is sluit mensen buiten die God Zelf wil zegenen met Zijn rustdag.

Dus de *TENACH*—het Oude Testament—is behoorlijk duidelijk dat er slechts een door God gegeven standaard is voor zowel Joden als Heidenen. Er is nergens in de tekst een duidelijk concept zoals de zogenaamde “Noachitische Wetten”. Vers na vers lijkt het tegenovergestelde te bevestigen. Maar is er iets veranderd met het Nieuwe Testament?

Er zijn mensen die suggereren dat het apostolische verdict in Handelingen 15:20 overeenkomsten vertoont met een aantal van de zeven Noachitische Wetten en misschien een weergave is van een eerdere versie van die Noachitische Wetten.

Handelingen 15:19-20

“Daarom ben ik van oordeel dat men het hun die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet lastig moet maken, maar aan hen moet schrijven dat zij zich dienen te onthouden van de dingen die

door de afgoden besmet zijn, van ontucht, van het verstikte en van bloed.”

Op basis van dit gedeelte wordt verondersteld dat er in het Jodendom van de eerste eeuw een vroege versie bestond van de Noachitische Wetten en dat de apostelen het idee bevestigden dat Heidenen alleen deze wetten hoefden te volgen.

Als je daar meer over wilt weten, bekijk dan onze studie [Handelingen 15: Gehoorzaamheid of Wetticisme?](#) Waarin we dieper ingaan op deze tekst.

Laten we veronderstellen dat het redelijk is om aan te nemen dat de Noachitische Wetten in de eerste eeuw bestonden.

Dit lijkt niet waarschijnlijk als je erachter komt dat een dergelijke doctrine niet eerder dan de 4e eeuw en waarschijnlijk veel later is ontstaan. In zijn getoetste wetenschappelijke paper over dit onderwerp schrijft de Messiaanse theoloog Tim Hegg:

“De vroegste duidelijke verwijzing naar de Noachitische Wetten staat in de Tosefta. De Tosefta bevat toegevoegde commentaren en is een commentaar op de Misjna. Er wordt traditioneel gedacht dat ze zijn verzameld rond de 4e eeuw na Chr. Maar er is geen duidelijk historisch bewijs dat een lichaam van rabbijnse halacha, later bekend geworden als de “Tosefta”, bestond als erkende, gezaghebbende standaard in de 4e eeuw na Chr. Het is erg waarschijnlijk dat een dergelijke collectie halachische formuleringen en discussies pas veel later een ‘gepubliceerde’ realiteit werd.”

-Tim Hegg, “Do the Seven go to Heaven?” p. 3

In zijn paper bewijst Hegg verder dat de Noachitische Wetten volgens rabbinale literatuur niet functioneerden als een set geboden die aan de Heidenen was gegeven voor rechtvaardigheid. Dit idee is pas een aantal eeuwen later ontstaan.

Hegg schrijft:

“Nergens in de vroege rabbinale literatuur wordt de doctrine vermeld dat Heidenen die leven volgens de Noachitische Wetten (hoe ze ook worden genoemd) als rechtvaardig worden gezien. Dat ze een wettige status hebben gekregen binnen de gemeenschap van Israël en dat ze daarom een plaats hebben in de toekomstige wereld. Een dergelijke extrapolatie vinden we alleen in het latere rabbinale onderwijs (zoals dat van Rambam). Als de Geleerden de Noachitische Wetten hebben ontwikkeld, deden ze dat om daarmee een halacha te ontwikkelen voor sociale interactie tussen Joden en Heidenen ...”

-Tim Hegg, “Do the Seven go to Heaven” p. 16

Dus omdat het moderne concept van Noachieten tot vele eeuwen na de eerste eeuw niet bestond in het doorsnee Jodendom, is het onmogelijk dat een dergelijk concept in de eerste eeuw van invloed zou zijn op discussies over of Heidenen de Torah moesten houden.

Hegg schrijft:

De uitleg dat het edict van de Raad van Jeruzalem in Handelingen 15 is gebaseerd op de veel latere Noachitische wetten is zowel anachronistisch als een misverstand over de functie van de Noachitische wetten in het rabbinale Jodendom van na de destructie (van de tempel). Want de

formulering van de Noachitische Wetten vond pas plaats in het tijdperk na de destructie. Zelfs toen ze werden geformuleerd binnen de rabbinale theologie vele eeuwen later, functioneerden ze niet als een afzonderlijk juridisch lichaam dat aan de Heidenen was gegeven als middel om rechtvaardig te worden, en ook niet als ethische code voor Heidenen. Het is dan ook onjuist om te concluderen dat de Raad van Jeruzalem de heidense gelovigen een minimale lijst van geboden gaf, en hen daarmee vrijstelde van de volledige expressie van Gods wil in de Torah.

-Tim Hegg, "Do the Seven go to Heaven" p. 20

We zien dus dat Handelingen 15 geen basis biedt voor het overnemen van het modern Joodse concept van de Noachitische Wetten in onze geloofsbeleving. In feite bevestigt het Nieuwe Testament op andere plaatsen wat Gods wens is volgens Jesaja 56—dat de vreemdelingen tot God naderen en Zijn geboden volledig gehoorzamen, waaronder de sjabbatten, feesten en voedselwetten.

In Mattheus 5:17-20, bevestigt Jesjoea zelfs de minste van Gods geboden in de Torah. En in Mattheus 23:19-20, gebiedt Hij Zijn discipelen om 'alle volken' te onderwijzen, alles wat Hij heeft geboden, en daarbij horen zelfs de minste van Gods geboden in de Torah.

We kunnen dus concluderen dat mensen die suggereren dat het modern concept van de Noachitische Wetten relevantie heeft voor ons als gelovigen hun visie baseren op de moderne rabbinale traditie die vele eeuwen na het Nieuwe Testament is bedacht. De Bijbel leert niet het moderne concept van de Noachitische Wetten. Het is namelijk Gods verlangen dat alle mensen, Jood en Heiden, Hem volledig gehoorzamen. Uiteindelijk moet alleen de Bijbel onze autoriteit zijn, niet christelijke of joodse traditie.

We bidden dat deze studie je tot zegen is geweest en vergeet niet om alles te blijven onderzoeken.

Sjalom! Wil je meer weten over dit en andere onderwerpen, bezoek dan www.119ministries.nl

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries#